

[Klaus Hækkerup]

deling af skattebyrden mener jeg en fordeling, der af det brede flertal i befolkningen også opfattes som rimelig og retfærdig.

Det kan ikke være meningen at gennemføre en lovgivning, der, indhyllet i forenklingssløret og med fine ord som afbureaukratisering og forøgelse af retssikkerheden, gennemfører en omlægning, så skattebyrden overvælttes fra dem med de store indkomster til dem med de små indkomster. Retfærdigheden og rimeligheden i lovforslagene bliver et centralt spørgsmål for Socialdemokratiet ved den fortsatte behandling af forslagene her i Tinget.

Og så må man jo også spørge sig selv: Hvem er det egentlig, regeringen ønsker at lave forenkling for? En gennemlæsning af lovforslagene efterlader det indtryk, at sigtet mest af alt er de mindre erhvervsdrivende – og måske oven i købet dem, der uheldigvis er løbet ind i økonomiske problemer. Jeg tænker her f.eks. på forslagene om opretholdelse af henlæggelse til investeringsfond, når virksomheder afhændes, og såfremt der startes ny virksomhed inden for 1 år, og på de mange forslag om eftergivelse eller henstand med skattegæld, når der skal gennemføres en gældssanering af skatteyderen.

Det kan måske også nok være rimeligt at tage hensyn til denne gruppe af medborgere, men at tale om forenkling for den brede gruppe af lønmodtagere og af skatteydere ville nok være at bevæge sig lige lovlig langt ud. Den almindelige skatteyder vil kun i ganske uvæsentligt omfang blive berørt af forslagene, så vi mangler fortsat – det vil jeg godt understrege – en forenkling på skatteområdet for de danske skatteydere i bred almindelighed.

Jeg skal i den forbindelse selvfølgelig henvise til, at vi i vores plan »Gang i 90'erne« med en kraftig forhøjelse af bundfradragene lægger op til en langt mere retfærdig fordeling af skattebyrden end den, vi har i dag, og til en forenkling, der også vil kunne mærkes af ganske mange lønmodtagere.

Dertil kommer, at en del af det, der kaldes forenkling, er omlægning af administrativ praksis til lovtekst. Det vil sige, at de grundlag og de hensyn, der har været afgørende for den administrative praksis, nu normeres i loven.

Det, man så må spørge sig selv om, er, om en sådan normering af bestemmelserne nu også er hensigtsmæssig, dvs. bestemmelser, hvor der tidligere blev udøvet et skøn. Den skønsadgang

var jo netop sat ind, for at man kunne foretage en ganske nøje og fin afvejning af samtlige de omstændigheder, der forelå i sagen, for derefter at kunne afgøre, præcist hvordan en skatteyder skulle behandles og skulle behandles rimeligt.

Ved lovfæstelsen fjerner man nu adgangen til denne ganske fine afvejning og sætter i stedet nogle måske lidt firkantede regler ind, der skal anvendes uden hensyn til den virkelighed og de nuancer, der nu engang findes i virkeligheden, og som er det, der spiller afgørende ind for den enkelte skatteyder.

Det er derfor vigtigt for os, at vi under den fortsatte behandling af lovforslagene får oplyst, hvor mange af de ansøgninger, der nu foreslås lovhjemlet, der tidligere er imødekommet, og hvor mange der er afslået, samt får oplyst, om de nu foreslåede lovregler altid ville have været fyldestgørende for en forsvarlig stillingtagen til skatteyderens ansøgning.

Skatteministeren anfører også i sin skriftlige fremsættelse, at det i regeringens aftale med Kommunernes Landsforening indgår, at der gennem regelforenklingen skal ske besparelser på 2.000 årsværk, som det jo blev præciseret i den foregående debat, og derudover besparelser på 3.000 årsværk gennem strukturændringer.

Vi står altså her over for regeringens første forsøg på at leve op til sin del af aftalen – en del, som Socialdemokratiet hverken har lod eller del i. Og heldigvis for det, for man bør jo nok spørge sig selv, om de forslag, der indgår i de fire lovforslag, virkelig kan føre til besparelser på 80-90 årsværk i staten og kommunerne, eller om der snarere er tale om, at man har tilvejebragt disse besparelæsskøn ud fra en helt forenklet og forsimplet tilbageregning fra de mål, man ville nå, og så bare har vedtaget, at det giver de såmænd nok til sidst.

Vi er i Socialdemokratiet overordentlig skeptiske over for, om det virkelig er muligt med så begrænsede ændringer af de hidtil gældende regler at opnå så store besparelser, og det bliver overordentlig spændende at se reaktionen i kommunerne. For vi må ikke glemme, at én ting er, at Kommunernes Landsforening indgår en vejledende aftale med kommunerne. Kommunernes Landsforening kan ikke binde kommunerne til at gennemføre aftalen, og det er derfor ganske overordentlig spændende at se, om kommunerne nu også i praksis mener, at det